

A Fővárosi Ítéltábla a Bihari Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Bihari Krisztina) által képviselt felperes neve(...) felperesnek a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Szikla Gergely ügyvéd) által képviselt ... (...) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. október 1-jén meghozott 74.G.42.372/2018/34-II. számú ítélete ellen a felperes részéről 35. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékfeljegyzési jogára tekintettel a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 100.690 (Százezer-hatszázkilencven) forint jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes módosított keresetét - amelyben az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 209. § (1) és (4) bekezdéseire, 209/A. § (2) bekezdésére, az 1996. évi CXII. törvény (rHpt.) 203. § (6) és (7) bekezdéseire, a 93/13/EGK irányelv (Irányelv) 3. és 6. cikkeire, a 2008/48/EK irányelv (EK Irányelv) (24) bekezdésére és 5. cikkére, valamint a 6/2013. és a 2/2014. PJE határozatokra alapítva azt kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy tisztességtelen, ezért semmis az alperes jogelődjével (a továbbiakban: alperes) ...-én írásba foglaltan megkötött deviza alapú hitelszerződés egyedi része 7. pontjának és az alperes Üzletszabályzata 18.3.4. pontjának az árfolyamkockázatra vonatkozó, a kockázatfeltáró nyilatkozatot tartalmazó rendelkezése és kötelezze az alperest a szerződéskötéskor irányadó árfolyamon történő elszámolás alapulvételével 1.258.632 forint megfizetésére - elutasította, a felperest az alperesnek 167.449 forint perköltség, az államnak külön felhívásra 158.220 forint feljegyzett illeték megfizetésére kötelezte.

Ítélete indokolásában a 2/2014. PJE határozat indokolásának III.1. pontjában foglaltakra utalva rögzítette, az, hogy a perbeli hitelszerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezései világosak és érthetőek-e, annak ellenére vizsgálható, hogy a szerződést még a rPtk. 2009. évi XXXI. törvénnyel történt módosítása előtt kötötték, a vizsgálatra az Irányelv és az Európai Unió Bírósága

(EUB) gyakorlata alapján kerülhet sor.

A továbbiakban az Irányelv 3. cikke (1) bekezdésében, 4. cikk (2) bekezdésében, az EUB C-51/17. és C-186/16. számú ítéleteiben foglaltakra, valamint a szerződéskötéskor hatályos rPtk. 209. és 209/A. §-aira, a rHpt. 203. § (1), (6), (7) és (8) bekezdéseire, a 2/2014. és a 6/2013. PJE határozatokra utalva kifejtette, a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a szerződéskötéskor a felperes az árfolyamkockázatra vonatkozóan kapott-e olyan világos és érthető tájékoztatást, amelyből az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó számára egyértelműen felismerhető volt: a deviza alapú hitelszerződésnek árfolyamkockázata van, amely a fizetési kötelezettségét előre nem kiszámítható módon hátrányosan is befolyásolhatja, és ennek következményeit viselnie kell.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az okirati bizonyítékok és a felperes által személyes meghallgatása során előadottak alapján az volt megállapítható, hogy a perbeli hitelszerződés felperes által aláírt egyedi részének 7. pontjában foglalt kockázatfeltáró nyilatkozat, valamint az alperesi Üzletszabályzat ezzel lényegében megegyező tartalmú 18.3.4 pontja az árfolyamkockázatra nézve a rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdéseiben, a 2/2014. PJE határozat 1. pontjában, az EUB C-51/17. és C-186/16. számú ítéleteiben meghatározott követelményeknek megfelelő tájékoztatást tartalmazott.

Az elsőfokú bíróság rámutatott, a tájékoztatás rövid és egyértelmű, így a szerződés átolvasása és átgondolása esetén a felperes számára érthető volt. Azt maga a felperes sem állította, hogy a szerződéskötést megelőzően ne lett volna módja a szerződés szövegének áttekintésére, átgondolására, vagy arra, hogy amennyiben kéri, hazavihesse a szerződést és csak egy későbbi időpontban írja alá.

Az általánosan tájékozott és észszerűen figyelmes átlagos fogyasztótól ugyanakkor elvárható, hogy amennyiben az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatással kapcsolatban kérdése, aggálya merül fel, azt tisztázza.

Mindebből az következik, a felperesnek a szerződéskötést megelőzően kellő idő állt rendelkezésére ahhoz, hogy a szerződésben foglalt tájékoztatás alapján felmérje az árfolyamkockázatból eredő esetlegesen rá háruló terheket, figyelemmel arra is, hogy az alperes Üzletszabályzatának 18.3.4. pontja tartalmában azonos a szerződés felperes által aláírt egyedi részének 7. pontjában szereplő tájékoztatással, így nem volt szükség arra, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás megismeréséhez a felperes több, különböző okiratot tanulmányozzon át.

Az nem kifogásolható, hogy a tájékoztatásra nem külön okiratba foglalt kockázatfeltáró nyilatkozattal került sor, mivel ilyen kötelezettség sem a jogszabályi rendelkezésekből, sem az EUB gyakorlatából nem következik.

A felperes nem tudta bizonyítani azt, hogy a megfelelő tartalmú írásbeli tájékoztatással szemben a szerződéskötéskor szóban olyan tájékoztatást kapott az alperes képviselőjében eljáró személytől, amelynek alapján reálisan azt gondolhatta, hogy az árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, vagy hogy az őt nem terheli, illetve csak korlátozott mértékben, az árfolyamkockázatnak van egy maximuma.

A felperes semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá azt az állítását, hogy a szerződéskötéskor az alperes képviselőjében eljáró ügyintéző arról tájékoztatta, a havi törlesztőrészlet legfeljebb csak pár ezer forinttal változhat.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozatlannak találta.

A pervesztes felperest a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján az eredeti kereseti kérelem szerinti 2.637.000 forint összegű pertárgyérték alapulvételével a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alkalmazásával bruttó 167.449 forint összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló alperesi perköltség megfizetésére kötelezte, a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 158.200 forint eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 38. § (1) bekezdése és 59. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen annak megváltoztatását és a keresete szerinti ítélet meghozatalát, illetve a perköltség leszállítását a meg nem határozható pertárgyérték alapulvételével; másodlagosan - súlyos jogszabálysértésre, valamint az EUB C-51/17. számú ítéletnek megfelelő rPp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatás elmulasztására hivatkozással - az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a rPp. 213. §-a, a rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdései, az EK Irányelv, a rPtk. 205. § (3) bekezdése, 205/C. §-a, 209. § (1) és (4) bekezdései, a 2/2014. PJE határozat 3. pontja, az EUB C-51/17., C-26/13., C-186/16., C-227/18. számú ítéletei, az Alaptörvény R. cikk (2) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése megsértésével hozta meg az ítéletét.

Továbbra is állította, a szerződés megkötése előtt kellő időben nem kapott az alperestől a rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdéseiben, a 2/2014. PJE határozatban, az EUB C-51/17. számú ítéletében meghatározott követelményeknek megfelelő tájékoztatást az árfolyamkockázatról.

A szerződés 7. pontja tartalmilag nem elégíti ki az alperestől, mint professzionális pénzügyi intézménytől elvárható tájékoztatással szemben támasztott követelményeket, az a felperes számára nem átlátható és nem érthető.

Hangsúlyozta, az alperesi kockázatfeltáró nyilatkozat nem felel meg az EUB C-51/17. számú ítélet 74. pontjában foglaltaknak, mert nem tartalmazza azt, hogy a forint súlyos leértékelődésének és a külföldi kamatlábak emelkedésének milyen hatása van a törlesztőrészekre; nem felel meg az ítélet 75. pontjának sem, mert nem tartalmazza azt, hogy a szerződés teljesítése a felperes számára nehezen viselhetővé válhat; nem teljesültek az ítélet 76. pontjában meghatározott követelmények sem, mert a felperes a szerződést nem kapta meg kellő időben, így nem volt lehetősége arra, hogy a kockázatokat alaposan át tudja értékelni; az ítélet 78. pontjában foglaltak sem valósultak meg, mert a neki átadott okiratok átolvasásából a felperes képtelen volt felismerni azt, hogy a forint leértékelődése milyen gazdasági következményekkel jár a pénzügyi kötelezettségei teljesíthetősége tekintetében. Ezzel összefüggésben a felperes a Fővárosi Ítéltábla eseti döntéseire, valamint a BDT2019. 4090. számú határozatra is utalt.

Előadta azt is, a támadott szerződési feltételek azért tisztességtelenek, mert az árfolyamkockázat fogyasztóra hárításával a szerződéses egyensúlyt úgy torzítják el az alperes javára, hogy azokból az átlagos fogyasztó számára a rPtk. 207. §-a szerinti, a szavak általánosan elfogadott jelentése alapján történő értelmezéssel nem derül ki, hogy az árfolyamkülönbözet-fizetési kötelezettség kizárólag őt terheli, és az korlátlanul emelkedhet. Miután a tájékoztatás nem megfelelő volta miatt az árfolyamkockázat fogyasztóra telepítése tisztességtelen, a felperest nem terheli az árfolyamkockázat, nem köteles az árfolyamkülönbözet megfizetésére, amint azt egyebekben a Kúria Konzultációs Testületének 2019. április 10-i állásfoglalása is rögzíti.

A felperes véleménye szerint tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a perköltség megállapításakor nem vette figyelembe, hogy a jelen per meg nem határozható pertárgyértékű, figyelemmel arra is, hogy a marasztalási igényt el sem bírálta.

A felperes továbbá kérte a jelen per tárgyalásának a felfüggesztését arra hivatkozással, hogy a Győri Ítéltábla a Pfv.III.20.189/2019/10. számú végzésével olyan előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett az EUB-nál, amely a fellebbezés elbírálása szempontjából előkérdésnek minősül, mivel annak eredményétől is függ, hogy a felperest terheli-e az árfolyamváltozás viselésének a kockázata.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az ítélet helybenhagyását, annak helyes indokaira tekintettel.

Korábbi nyilatkozatait fenntartva hangsúlyozta, amennyiben a felperes a szerződéskötéskor figyelmesen és körültekintően járt el, számára a szerződésben foglalt tájékoztatás alapján érhetőnek

és világosnak kellett lennie, hogy a deviza alapú finanszírozás jelentős kockázattal jár, amely őt terheli. Az alperes ezzel összefüggésben több olyan jogerős eseti döntésre hivatkozott, amelyekben a bíróság a perbelivel lényegében azonos tartalmú kockázatfeltáró nyilatkozatot megfelelőnek, tisztességesnek találta.

Kiemelte továbbá, a felperes megalapozatlanul és iratellenesen állította a fellebbezésében azt, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget az EUB C-51/17. számú ítéletében, valamint a rPp. 3. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettségének. Ezzel szemben a per irataiból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a 6. és a 13. sorszámú végzéseiben külön és kifejezetten tájékoztatta a feleket a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítási teherről.

Az is megállapítható, hogy a szerződéskötéskor az alperes képviselőjében eljáró ügyintéző tanúként meghallgatására végül azért nem került sor, mert az erre irányuló bizonyítási indítványát a felperes nem tartotta fenn.

A felperes nem bizonyította, hogy a szerződésben foglalt, a jogszabályoknak, a Kúria és az EUB joggyakorlatának megfelelő árfolyamkockázati tájékoztatással szemben a szerződéskötéskor szóban kapott tájékoztatás vagy egyéb körülmény folytán alappal gondolhatta azt: az általa viselendő árfolyamkockázat nem valós, annak a szerződés futamideje alatt nincs reális valószínűsége, vagy csekély, ezért a kereset megalapozatlan.

Az alperes kérte a per másodfokú tárgyalásának felfüggesztésére irányuló felperesi kérelem elutasítását. Indokait részletesen kifejtve hangsúlyozta, a felperes által hivatkozott előzetes döntéshozatali eljárás tárgyát a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1. tv.) 3. §-a árfolyamrés alkalmazásával kapcsolatos szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezéseinek a vizsgálata képezi, ami a jelen per elbírálása szempontjából nem minősül előzetes kérdésnek, mivel a DH1. tv. 3. §-ának rendelkezéseit az EUB már több előzetes döntéshozatali eljárásban - a C-38/17. és a C-118/17. számú ügyekben - is vizsgálta és az uniós joggal összhangban állónak találta, továbbá azért sem, mert a DH1. tv. ezen rendelkezésének alapját az EUB C-26/13. számú ügyben hozott ítélete képezte, amely elvi érveléssel deklarálta: a kettős árfolyam alkalmazására tekintettel a szerződések érvényessé nyilvánítása nem ellentétes az uniós joggal.

A Fővárosi Ítélet tábla először azt vizsgálta, hogy fennáll-e olyan ok, amelyre tekintettel a felperes fellebbezésében előadottak szerint a per tárgyalásának a felfüggesztése lenne indokolt.

A rPp. 152. § (2) bekezdése abban az esetben teszi lehetővé a tárgyalás felfüggesztését, ha az EUB határozata az érdemi döntésre kihat, ugyanakkor azt ebben az esetben sem írja elő kötelezően.

A jelen esetben a felperes keresetének a tárgyát a perbeli hitelszerződés egyedi része 7. pontjának és az alperes Üzletszabályzata 18.3.4. pontjának az árfolyamkockázatra vonatkozó, a kockázatfeltáró nyilatkozatot tartalmazó rendelkezései tisztességtelenségének megállapítása és a kereset szerint ebből eredő részleges érvénytelenség jogkövetkezményének levonása képezi.

Az EUB előtt C-932/19. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás az árfolyamrés alkalmazásával kapcsolatos kérdéseket érint, a jelen pernek azonban az árfolyamrés nem tárgya, így az EUB döntése a per elbírálására nem hathat ki, figyelemmel arra is, hogy az EUB már több előzetes döntéshozatali eljárásban - a C-26/13., a C-118/17. és a C-38/17. számú ügyekben - állást foglalt a DH1. tv. 3. §-ával összefüggő kérdésekben. Ily módon a felperes által megjelölt előzetes döntéshozatali eljárásban hozandó döntés a jelen pernek nem előkérdése, ezért a Fővárosi Ítélet tábla a felperes tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét a rPp. 239. §-a szerint alkalmazandó rPp. 152. § (2) bekezdése alapján elutasította és a fellebbezést érdemben bírálta el.

A Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül, és a fellebbezést az alábbiak szerint megalapozatlannak találta.

Az iratok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a rPp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének a 6. és a 13. sorszámú végzésekben teljeskörűen eleget tett, a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket a rPp. 164. § (1) bekezdésében és a 2/2014. PJE határozat 1. pontjához fűzött indokolásban foglaltaknak megfelelően tájékoztatta, a kereset elbírálásához szükséges tényállást feltárta, a keresetet teljes egészében elbírálta, így nem áll fenn olyan ok, amely a rPp. 252. § (2) vagy (3) bekezdései szerint alapul szolgálna az ítélet hatályon kívül helyezésére.

Hatályon kívül helyezésre alapul szolgáló ok hiányában a Fővárosi Ítéltábla érdemben bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az nem volt vitás a perben, hogy a szerződő felek között olyan deviza alapú fogyasztói hitelszerződés jött létre, amelynek az alperesi Üzletszabályzat is a részévé vált.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a szerződés felperes által aláírt egyedi részének 7. pontja, valamint az alperesi Üzletszabályzat ezzel lényegében megegyező tartalmú 18.3.4. pontja a szerződéskötéskor hatályos rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdéseiben, a 2/2014. PJE határozat 1. pontjában, az EUB C-51/17. és C-186/16. számú ítéleteiben meghatározott követelményeknek megfelelő világos és érthető tájékoztatást tartalmaz az árfolyamkockázatról, annak valós tartalmáról.

A Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal, a felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel a következők rögzítését tartja szükségesnek.

Deviza alapú kölcsönszerződés esetén - a 6/2013. PJE határozat 1. pontjában és annak indokolásában foglaltakra is figyelemmel - a jogviszony természetéből adódik a kölcsön devizaalapúságának szükségszerű következménye, hogy az árfolyamkockázat viselése - eltérő rendelkezés, illetve a felek eltérő megállapodása hiányában - korlátozás nélkül a kölcsönt felvevő fogyasztóra hárul.

Ebből - a 2/2014. PJE határozat 1. pontjára és az ahhoz fűzött indoklásra is figyelemmel - az következik, hogy a deviza alapú kölcsönszerződés árfolyamkockázatra vonatkozó, az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő rendelkezései a főszolgáltatást megállapító szerződési feltételnek minősülnek, ezért tisztességtelenségük - az Irányelv 4. cikk (2) bekezdése és azt a magyar jogba átültető rPtk. 209. § (5) bekezdése alapján - csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha a szerződéskötéskor tartalmuk - a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is tekintettel az átlagos fogyasztó számára nem volt világos és nem volt érthető. Ebből a szempontból annak van jelentősége, hogy a szerződés szövege és a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatás alapján a fogyasztó képes volt-e értékelni az árfolyamváltozás rá nézve esetlegesen hátrányos gazdasági következményeit is, azt, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli, az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa.

Vita esetén a pénzügyi intézményre hárul annak bizonyítása, hogy az árfolyamkockázat valós tartalmáról a szerződéskötést megelőzően világos és érthető tájékoztatást adott a kölcsönt felvevő fogyasztó részére. Amennyiben a szerződés szövegéből, vagy a fogyasztó által aláírt, illetve vele bizonyítottan közölt kockázatfeltáró nyilatkozatból megállapítható, hogy a megfelelő tájékoztatás megtörtént, az ellenkező bizonyításáig úgy kell tekinteni, hogy az árfolyamkockázat korlátlanul őt terhelő volta a fogyasztó számára világos és érthető volt, illetve annak kellett lennie. Ebből a szempontból annak van jelentősége, hogy a szerződés szövege és a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatás alapján a fogyasztó képes volt-e értékelni az árfolyamváltozás rá nézve esetlegesen

hátrányos gazdasági következményeit is, azt, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli, az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa.

A tájékoztatási kötelezettség ugyanakkor nem terjedt ki az árfolyamváltozás várható irányára, előre nem látható mértékére, valószínűségére és a pénzügyi intézménynek arról sem kellett nyilatkoznia, hogy a szerződés futamideje alatt mi lehet az árfolyamváltozás felső határa.

Az árfolyamkockázatról történő tájékoztatásra nézve az EUB a C-186/16., a C-51/17. és a C-227/18. számú határozataiban sem állított fel a fentieknél szigorúbb követelményrendszert.

A perbeli esetben a szerződés felperes által aláírt egyedi részének 7. pontja és az alperesi Üzletszabályzat ezzel lényegében megegyező tartalmú 18.3.4. pontja az árfolyamkockázatra nézve a korábban már részletesen ismertetett követelményeknek megfelelő, világos és érthető, tisztességes tájékoztatást tartalmazott.

Ezzel szemben a szerződésben az árfolyamkockázatra vonatkozóan nem szerepelt olyan információ, amely ne lenne világos és érthető és amelynek alapján a szerződéskötéskor a felperes alappal gondolhatta úgy, hogy az általa viselendő árfolyamkockázat nem valós vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli. A perben a felperesnek kellett volna bizonyítania azt - amint azt a 2/2014. PJE határozat indokolása III.1. pont utolsó bekezdése is rögzíti -, hogy a szerződésben foglalt megfelelő tartalmú kockázatteltérő nyilatkozat ellenére az alperestől szóban olyan eltérő tartalmú tájékoztatást kapott, amely alapján alappal gondolhatta úgy, hogy az általa viselendő árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, vagy az bizonyos mértékben korlátozott, van egy maximuma. Erre azonban az elsőfokú bíróság által adott, a rPp. 3. § (3) bekezdésének megfelelő tájékoztatás ellenére nem került sor.

A perben arra nézve nem merült fel adat, hogy az aláírását megelőzően a felperesnek nem állt elegendő idő rendelkezésére a szerződés áttanulmányozására, ugyanakkor egyértelműen megállapítható, hogy a szerződés egyedi részének 7. pontjában és az Üzletszabályzat 18.3.4. pontjában szereplő, azonos tartalmú kockázatteltérő nyilatkozat az árfolyamkockázatra, annak hatásaira nézve világos, érthető, laikusok számára is minden nehézség nélkül értelmezhető tájékoztatást tartalmazott, amelynek tanulmányozása, értelmezése, megértése nyilvánvalóan a felperes esetében sem igényelt hosszabb időt annál, mint ami a szerződés aláírását megelőzően a rendelkezésére állt.

Mindezekre tekintettel a felperes megalapozatlanul hivatkozott az árfolyamkockázatról kapott tájékoztatás tisztességtelenségére.

Ebből következően a felperes arra is megalapozatlanul hivatkozott, hogy az árfolyamkockázat fogyasztóra történő telepítése a szerződéses egyensúlyt az alperes javára indokolatlanul és egyoldalúan, a jóhiszeműség és tisztesség követelményébe ütközően bontja meg.

A perköltségre nézve a Fővárosi Ítéltábla álláspontja a következő.

A felperes eredeti keresete a 2.637.000 forint összegű kölcsön folyósítása tárgyában megkötött szerződés teljes érvénytelenségének a megállapítására irányult, a pertárgy értékének ezért a rPp. 24. § (1) bekezdésében és az Itv. 39. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a szerződésben szereplő kölcsönösszeget kellett tekinteni, amint azt egyebekben az 5/2013. PJE határozat 2. a) pontja is rögzíti.

Az utóbb módosított kereset tartalma szerint a perbeli szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezései érvénytelenségéből eredő elszámolási igény érvényesítésére irányult, a felperes az általa állított részleges érvénytelenség jogkövetkezményeként az alperest 1.258.632

forint megfizetésére kérte kötelezni.

A fellebbezésben előadottakkal szemben tehát a jelen per - az 5/2013. PJE határozat 2. b) pontjában foglaltakra is figyelemmel - nem minősül meg nem határozható pertárgy értékű pernek. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felperest az eredeti keresete szerinti 2.637.000 forint pertárgyérték alapulvételével kötelezte az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltsége, valamint az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték megfizetésére, figyelemmel arra is, hogy az eljárás tárgya értékének keresetmódosítás folytán bekövetkező csökkenése az Itv. 41. § (2) bekezdése értelmében a pertárgy értékét nem érinti, a pertárgy értékének ilyen esetben továbbra is a keresetmódosítást megelőző értéket kell tekinteni.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - részben kiegészített indokolással - a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest a rPp. 239. §-a szerint alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alkalmazásával mérlegeléssel, a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányosan, mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére, a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt jogorvoslati illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2020. február 18.

. Kurucz Zsuzsánna s. k.
a tanács elnöke

dr. Felker László s. k.
előadó bíró

dr. Molnár József s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Szigeti Krisztina
tisztségviselő